

Gaura Vānī

červen
2011

ŠRÍ ŠRÍ RÁDHÁ GÓVINDA GAUDÍJA MATH

Všechna sláva Šrí Guruovi a Šrí Gauráňgovi!

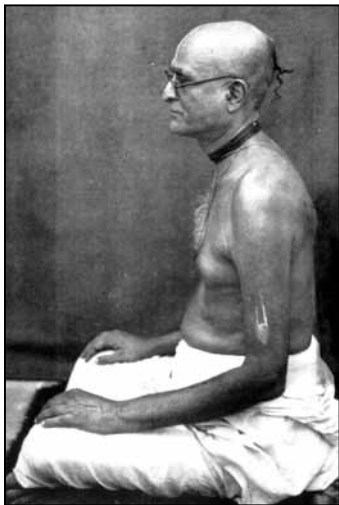
*tumi to parama deba nahi more upekhiba
suna suna pranera isvara
jadi karon aparadha tathapiha tumi natha
seba diya kara anucara*

Ó Pane mého srdce, prosím Tě, vyslechni moji modlitbu. Jsi Nejvyšší Pán, tak mě prosím nezavrhuj. Dokonce i kdybych páchal přestupky, jsi mým jediným ochráncem. Daruj mi prosím nějakou bezvýznamnou službu a považuj mne za Svého služebníka.

Šríla Naróttama Dása Thákura (Šrí Prema Bhakti-čandriká)

Amrita Váni

*Šríla Prabhupáda
Bhaktisiddhánta Sarasvatí*

S jakým přístupem bychom měli čelit neštěstí?

Učíme-li se pohlížet na věci z duchovního hlediska, z Krišnova hlediska, potom poznáme, že je vše v pořádku. Pohlížíme-li však na věci z hlediska hmotného, vše se nám bude jevit vzhůru nohama. Dívat se z duchovního hlediska znamená, dívat se deduktivním procesem pod vedením žákovské posloupnosti. To je správný způsob pohledu. Dívat se z hmotného hlediska znamená, pyšně se opírat o hmotné poznání, které je založené na vlastním smysly zprostředkovaném empirickém uvažování, a tím odmítat Pánovu nadřazenost. Výsledkem bude hmotné neštěstí.

„Óm“ znamená veliké „Ano“

Šrí Šrímad Bhakti Rakšak Šrídhara Dév-Gósvámí Mahárádža

Ómkára, jednoduchá slabika Óm, je semenem teismu. Óm znamená „Ano.“ Ať už upřeme svůj zrak kamkoliv, jednoslovná odpověď bude vždy: „Ano.“ „Ano, to, co hledáš, existuje. Pátráš po štěstí, radosti a naplnění. Prahneš po tom a jedním slovem „Ano“ se naplnění dostaví.

Óm přijímá podobu *gájatrí*, Véd a Védánta-sútry, potom nabírá tvar Šrímad Bhágavatamu a *lily*, božských zábav Pána.

Poté, co Šruti a Upanišady dostaly možnost zúčastnit se Krišnovy *rása-lily*, poznamenaly: „Ó, tolik jsme si toho ani nedokázaly představit. Nedokázaly jsme informovat veřejnost o rase a extázi takto vysoké úrovně. *Raso vai sah* – On je *rása, ánandam*, extáze. Takto se to tedy odehrává? Natolik jsme to pochopit nedokázaly a nemohly jsme to tedy ani předat veřejnosti. Proto Tě, Pane, žádáme o prominutí. V plném toku Tvých radostných zábav se velkolepost Tvoje extatické povahy stává nepochopitelnou. Odpusť nám, neboť jsme nebyly schopny veřejnosti odhalit, že to nejvyšší potěšení tkví v tomto extrémním naplnění. A to natolik, že *kámu*, chtíč, tu nejchtlípnější věc z hmotného světa, tu nacházíme jako nejkrásnější a nanejvýš okouzující. Dokonce i spojení muže a

ženy, jež je běžně nenáviděno a zavrženo – vidíme, že tato extatická radost zahrnuje dokonce i to. Nedokázaly jsme to pochopit, náš Pane. Co víc, námi nabízená koncepce se ve srovnání s tímto radostným životem zdá být jaksi suchá.“

Proto musíme k opravdové víře přistupovat opatrně. Měli bychom o víru požádat oddané, kteří jsou jako pilíře víry. Slyšeli jsme, že elektrina může proudit

všude, v praxi ovšem musíme být napojeni na dynamo. Dynama mohou vyprodukovat elektrickou energii. Podobně existuje spousta oddaných, v minulosti i budoucnosti, ve kterých můžeme nalézt skutečné božství. Svým jednáním a příkladem stojí jako pilíře víry. Pohlédneme-li na Krista, jeho ideál a oběť v nás povzbudí víru. Posoudíme-li Prahládovu historii, pochopíme, o jak velkého oddaného se jedná. Naše srdce se naplní až po okraj: „Zde je víra – zde je přítomen Všemocný.“

Věnujeme-li pozornost oddaným, dosáhneme s jejich pomocí určitého standardu víry. Upřeme-li svoji pozornost na oddané, ocitneme se v jistém postavení. Existuje tolik stojících

pilířů, které prokazují Jeho přítomnost. Zcela zavrhuje veškeré požitelné objekty tohoto světa, stojí se vztyčenými hlavami a prokazují a vyhlašují jejich zkušenost se Svrchovanou Bytostí.

Víra v oddané nám zajišťuje podstatnou pomoc. Takováto pozice je neochvějná a opravdová. Ten, kdo má víru ve vaišnavy dosahuje oddanosti pevného charakteru. V opačném případě, s pouhou abstraktní vírou v Pána, bez víry v oddané, jsme pouhými začátečníky, na úrovni *kaništha-adhikářiho*. To je nejistá úroveň. Naše oddanost dosáhne pevného standardu, jestliže jsme schopni nalézt oddanost v oddaných a pochopit jejich význam. Oddaní jsou dokonce výše než šástra, písmo. Dosáhneme-li pevné víry v oddané, dostáváme se na střední úroveň, *madhyama-adhikára*. Na této úrovni se někdy může zdát, jakoby opoziční vliv neoddaných částečně zakryl Pána v našem vědomí jako zatmění.

Tyto bariéry se ovšem vytratí, jakmile získáme přímý kontakt se Svrchovaným. Na nejvyšším stupni, *uttama-adhikára*, je člověk schopen vnímat Svrchovanou Bytost všude a za všech okolností. Je to Jeho vůle, On je zde, ve Svě zábavě. Může si se Svými oddanými hrát na schovávanou. Někdy pro ně může být jasně viditelný a někdy se může skrýt a oddaní se souží: „Ó, kde jsi, můj Pane? Necítím Tvoji přítomnost, nevidím Tě. Jak mohu přežít? Jak mohu pokračovat ve svém životě? Bez Tebe nedokážu žít. Jsi tak okouzující a radostný a rozdáváš tolik naplnění; bez vztahu s Tebou nedokážu žít.“ Takto začínají bledovat a plakat.

Co je to *bhadžan*?

Óm Višņupáda Šrí Šrímad Bhakti Vaibhava
Purí Gósvámí Mahárádža

Vědy nám tvrdí: „Jste děti nesmrtelnosti.“ Vy všichni jste nesmrtelní. Nerodíte se a ani neumíráte. Všichni jste věčnými služebníky Pána. Proč se obáváte zrození a smrti? Z čeho máte strach? Neustále se něčeho bojíte. Pokud se odevzdáte Pánovi, už se nebudete potřebovat za něco omlouvat, nebudete mít důvod se cítit nešťastně, nebudete muset nad žádnou ztrátou plakat, ani se nebudete snažit nic víc získat.

Oddaný je schopen vidět *átmu*, duši, všude. Lidé pracují od rána až do noci. Ale proč? Určitě ne proto, aby zrealizovali *átmu*. K tomu, abychom poznali *átmu* je tělo nezbytné. Těla je třeba pouze k realizaci *átmy*, službě této *átmě* a vzpomínání na ni. A jak toho dosáhnout? To ti vysvětlí tvůj duchovní mistr.

Potom se musíš učit provádět *bhadžan*. Co je to *bhadžan*? To není jen zpěv „Haré Krišna, Haré Krišna.“ Zahrnuje to spoustu věcí. Všechno, co činiš, veškerá tvá slova a všechno jídlo, které přijímáš – to vše by mělo být spojeno a měl bys to vykonávat jako oddanou službu. A spojíš-li to s *hari-námem*, tak ti to pomůže.

Ty ovšem nikdy nenásleduješ principy a omezení. A nikdy nenásleduješ to, co je pro tvoji oddanost příznivé. O všem co děláš, se musíš poradit a pokud to pro tvoji oddanost není příznivé, potom se toho musíš vzdát.

Jestliže oddaností ovládneš svoje smysly, potom budeš s požehnáním Gurua a Svrchovaného Pána připraven zrealizovat pravdu. Můžeš se této vznešené úrovně dotknout, a tak svůj život povznést. Na takovou úroveň se musíme dostat.

Pokud provádíš *bhadžan*, všechny tvé *anárthy* zmizí. Existuje takové množství *anárth*. Ty ani nevíš, kdo jsi. Pokud ale opravdu provádíš *bhadžan*, tak

to můžeš do určité míry zrealizovat. Musíš přijmout to, co je pro tvoji oddanost příznivé a zavrhnout to, co příznivé není. Potom můžeš získat paprsek pravdy.

Musíš se ve své praxi ustálit a pravidelnou *sádhanou* získáš k těmto činnostem pouto a dosáhneš *bháv*y. *Ništha* (nepřetržitá *bhakti* bez záměn), *ruči* (touha po Pánovi), *ašakti* (spontánní touha po Pánovi, prostá intelektuálního vedení) a *bháva* (paprsek *premy*, který obměkčuje srdce touhami po setkání, službě a láskyplných výměnách s Pánem).

Dosáhneš-li *bháv*y, znamená to, že ses přiblížil k hranici oddaného života.

Temnota již ses tak bál, se nad ránem pomalu vytrácí. Ve tmě nic nevidíš, a proto se obáváš toho, co může přijít. Když se temnota před úsvitem vytrácí, tak nás opouští strach a my

jsme schopni zřetelně vidět. Vše je najednou jasné. A v tomto vyjasněném stavu můžeš spatřit vycházet slunce. Když vyjde slunce, jsme naprosto šťastni. To se nazývá *prema*. Nejdříve *bháva* a potom *prema*. Těto úrovně musíme dosáhnout. A jak jí dosáhnout? *Sádhanou*, tedy duchovní praxí. Musíme provádět *sádhanu*.

Učitelé nikdy nevysvětlují rozdíl mezi *kámou* a *premou*. Co je to *káma* (světský chtíč)? *Káma* se přirovnává k temnotě, naprosté temnotě. A *prema* je jako plný sluneční svit. Rozbřesk, s jehož pomocí můžeš vše vidět, se k tobě v tuto chvíli nedostává. Jak by se k tobě mohli dostat sluneční paprsky, pokud nevychází slunce? A co je tohle slunce. Sluncem se míní Pán Krišna. Dopadne-li na tebe Krišnovo světlo, tak veškerá tvoje temnota zmizí a ve tvé mysli a inteligenci nezbude ani jiskra zla. Takto se staneš čistým. Bez toho, aniž bys o toto světlo usiloval, ho nikdy nedosáhneš. Bez praxe, bez naprosté oddanosti, bez naprostého odevzdání se duchovnímu mistrovi a Pánovi to nepochopíme.

Mnoho lidí nachází zalíbení v poslechu zábav Rádhá-Krišny a *rása-kridá* zábav. Jakmile si to však poslechnou, stávají se otroky chtíče. To ovšem není *prema*. Tímto způsobem *premu* nezrealizuješ. Musíš si projít všemi třídami, jednu po druhé, než dosáhneš základního vzdělání. Nepokoušej se skákat vysoko! Co může z těchto složitých témat pochopit žák první, nebo druhé třídy? Nepochopí nic! Naši předchozí *áčárjové* o těchto věcech nikdy nehovořili k těm, kteří k tomu nebyli kvalifikováni.

Setkání Pána Nitjánandy s Mádhavendrou Purím

Čaitanja Bhágavata, Ádi-khanda, 9. kapitola
Šríla Vrindávana Dása Thákura

Během Své cesty západními provinciemi, se Pán Nitjánanda božským řízením setkal se Šrí Mádhavendrou Purím, který je ztělesněním Božské extatické lásky k Pánu Krišnovi. Rovněž všichni jeho labutím podobní žáci byli plni této lásky. Jediným smyslem jeho existence je nektar plynoucí z milujících výměn s Krišnou, který si užívá Své zábavy v těle Mádhavendry Purího. Co více mohou říci o oddanosti toho, který je duchovním mistrem Šrí Advaity Áčárji. Pán Nitjánanda při setkání s Mádhavendrou Purím upadl v mdlobách na zem, zcela paralyzován a přemožen extatickou transcendentální láskou. Když Mádhavendra Purí spatřil Pána Nitjánandu, pohroužil se také do extatického transu a nejevil žádné známky vnějšího vědomí. Pán Čaitanja se často zmiňoval, že Mádhavendra Purí je původním kořenem uctívání v náladě extatické lásky. Íšvara Purí a ostatní žáci Mádhavendry Purího byly svědky tohoto jedinečného setkání. Slzy jim kanuly z očí, když viděli jak Mádhavendra Purí a Pán Nitjánanda upadli do bezvědomí. Když se jim opět vrátilo, objali se kolem krku a začali plakat. Oba se váleli v písku a nahlas křičeli, přemoženi

extatickou láskou ke Krišnovi. Vydatné a nespoutané slzy proudily jako řeky z jejich očí a smáčely matku Zemi, která cítila, že přijímá jejich nejvyšší požehnání. Jejich těla prožívala různé extatické příznaky jako je chvění, pláč a vstávání chlupů na těle. To vše se projevovalo v nekonečných vlnách, neboť Pán Čaitanja sídlí v jejich tělech.

Pán Nitjánanda promluvil jako první: „Dnešní den Mi přinesl plody z celé Mé poutní cesty. Poté, co mé oči spočinuly na lotosových chodidlech Šrí Mádhavendry Purího a viděly jeho extatickou lásku, se stal můj život úspěšným.“ Mádhavendra Purí, který nebyl schopen odpovědi, s přidušeným dechem Pána Nitjánandu objal. Nikdy by Ho nezatoužil uvolnit ze svého objetí, takové byly jeho pocity lásky k Pánu Nitjánandovi. Íšvara Purí, Brahmánanda Purí a všichni ostatní žáci cítili k Pánu Nitjánandovi velké pouto. Jak Mádhavendra Purí tak Nitjánanda v minulosti spatřili mnoho sádhuů, ale nikdy před tím neviděli takové příznaky oddanosti. Hovořit s materialisty jim vždy přinášelo utrpení, a proto se rozhodli cestovat skrze lesy. Po vzájemném setkání se však jejich zármutek utišil a láska ke Krišnovi v nich povstala. Nitjánanda Prabhu cestoval po několik dní s Mádhavendrou Purím a vychutnával si hovory o Pánu Krišnovi (*krišna-kathá*).

Vlastnosti Mádhavendry Purího jsou nanejvýš úžasné. Pouhý pohled na tmavý mrak, který mu připomněl Krišnovu barvu pleti, způsobil, že upadl do bezvědomí. Z lásky ke Krišnovi se ve dne i v noci smál, plakal a křičel „*haya, haya*,“ jako nějaký opilec. Pán Nitjánanda byl také opilý láskyplnými

pocity k Pánu Góvindovi. Samou láskou k Bohu se hlasitě smál, vrávorál a opakovaně padal. Žáci Mádhavendry Purího, kteří byli svědky jejich neobyčejných projevů lásky, zpívali bez přestání jména Šrí Hariho. Ponořeni v ambrózii extatické lásky, zapomněli oba, zda je den či noc. Přestože spolu strávili mnoho dní, zdálo se jim to jako pouhý okamžik. Kdo může vědět, co všechno se odehrálo mezi Nitjánandou a Mádhavendrou Purím. Pouze Pán Krišna, vševědoucí Nadduše, ví všechno. Šrí Purí se tak připoutal k Pánu Nitjánandovi, že si nedokázal představit, že by měl Jeho společnost opustit, proto s Ním trávil každičkou chvíli. Šrí Mádhavendra Purí řekl: „Takovou extatickou lásku jakou má Pán Nitjánanda, jsem nikde jinde nespatriil. Místo, kde se tato láska nachází, je mým vyvoleným svatým místem. Nyní vím, že mi Pán Krišna udělil Svoji milost, protože mi daroval společnost Pána Nitjánandy. Kterékoliv místo, kde je možné nalézt společnost Pána Nitjánandy, je nejsvatější a naprosto transcendentální. Ten, kdo zaslechne Nitjánandovo jméno, zcela jistě dosáhne lotosová chodidla Pána Krišny. Avšak toho, kdo v sobě vůči Nitjánandovi přechovává sebenepatrnější závist, si Krišna nikdy nevyvolí, i kdyby se jevil jako oddaný.

Tak dnem i nocí projevoval Mádhavendra Purí svými slovy a činy náklonnost k Nitjánandovi. Nitjánanda nepovažoval Mádhavendru za nic menšího, nežli za svého gurua. Obě tyto vysoce vzdělané osoby díky své extatické lásce ke Krišnovi nerozeznávali den od noci.

„Ó bratře! Svaté Jméno nemůžeš zpívat ve společnosti neoddaných. Zvuky Svatého Jména sice mohou vycházet ze tvých úst, ale nebude to skutečné Jméno. Někdy to bude odraz Jména (námabhása) a jindy zpívání s přestupky (námaparádha). Ale bratře, měl bys vědět, že takové zpívání brání v dosažení čisté oddanosti za všech okolností. Chceš-li opravdu zpívat Svatá Jména, tak se stýkej s čistými oddanými a rozluč se s touhami po smyslovém požitku, osvobození a nadpřirozených silách.“
Šríla Džagadánanda Pandit (Prema Vivarta 7.1-3)

Bhagavad-gítá

Sárártha-varšini-tiká

komentář Šríly Višvanátha Čakravartího Thákury,
který zavlažuje svým esenciálním významem,
s výkladem Šríly Bhakti Sádhy Muni Mahárádži

Bhagavad-gítá 2.20

*na jāyate mriyate vā kadācin
nāyaṁ bhūtvā bhavitā vā na bhūyaḥ
ajo nityaḥ śāśvato 'yaṁ purāṇo
na hanyate hanyamāne śarīre*

Duše se nikdy nerodí ani nikdy neumírá. Nikdy v minulosti se nezrodila, a ani v budoucnosti se nikdy nezrodí. Nebyla stvořena v minulosti, není tvořená v přítomnosti, ani nebude stvořena v budoucnosti. Nikdy nebyla zničena, není ničena a nebude zničena. Je tedy věčná. Přestože je nejstarší, nepodléhá stárnutí. Není zabita, když je zabito tělo.

Šríla Višvanátha Čakravartí Thákura: Zde je jasně prokázána věčná povaha duše. První řádek popírá možnost zrození a smrti duše v přítomném čase. Druhý řádek popírá zrození a smrt v minulosti a budoucnosti. Proto se nezrodí (*aja*) v minulosti, přítomnosti ani v budoucnosti. Protože je nezrozená, nemá také předchozí neexistenci (*prag abhava*). Existuje po celý čas,

což znamená, že nikdy v minulosti, přítomnosti a budoucnosti nemůže být zničena (*dhvamsa*). Proto je věčná (*nityah*).

„Duše ale existuje po dlouhou dobu, proto může zestárnout.“

„Ne, ačkoliv je stará (*pura*), je jakoby nová (*na* znamená *nava*), neboť postrádá šest stupňů přeměn (zrození, udržování, růst, dospělost, stárnutí a smrt)“

„Nezemře společně s tělem?“

„Duše nezemře, když umírá tělo, protože s tělem nemá žádný vztah. Duše mu není podřízena.“

Šrīla BS Muni Mahārādža: To jsou nektarová slova pro toho, kdo se ptá: „Kdo jsem?“

Se zánikem těla živá bytost neumírá, to je význam tohoto verše. Proč se některé duše rodí do chudých rodin a jiné do bohatých? Proč má někdo hodně peněz a hmotného štěstí a jiný je žebrák, jemuž se smůla lepí na paty?

V minulosti jsme prošli mnoha zrozeními, v nichž jsme si na základě našich přání a činností, vytvořili současná těla. Stejně tak si našimi touhami a činnostmi v tomto životě vytváříme budoucí tělo. Je to velice vědecké a logické.

***Bhagavad-gítá* 2.21**

*vedāvināśinām nityam ya enam ajam avyayam
katham sa puruṣaḥ pārtha kam ghātayati hanti kam*

Jak může ten, kdo si je neustále vědom toho, že je duše nezničitelná, nezrozená a věčná, někoho zabít? A jak může někoho přimět, aby zabíjel ostatní?

Šrīla Višvanátha Čakravartí Thákura: S tímto poznáním se ty, který bojuješ, ani Já, který tě k boji pobízím, nedopouštíme žádné chyby. *Nityam* (neustále) je zde použito jako příslovce: „Ten kdo si je *neustále* vědom toho, že je duše nezničitelná, nezrozená a věčná ...“

Slova, která popisují duši, jsou použita k popření Ardžunových námitek týkajících se destrukce duše. „Koho nechávám (Já Pán) zabít tím, že tě pobízím k boji? A jakým způsobem někoho nechávám zabít? A koho zabíjíš? A jakým způsobem zabíjíš?“

Šrīla BS Muni Mahárádža: Živá bytost (duše) je vždy čistá, ale někdy může být pokryta třemi kvalitami hmotné přírody: dobrem, vášní a nevědomostí. Jinými slovy, tyto pokryvy považuji za vlastní já a ztotožňuji se s nimi. Proto vidím tolik věcí, jako zrození, stárnutí, smrt atd., které jsou ovšem iluzorní. Iluze mi říká, že tady život začíná a za nějaký čas končí.

Díváme-li se na drama, prožíváme všechny situace společně s hrdiny. Jakmile však drama skončí, končí také naše prožitky z tohoto představení. Stejně tak prožíváme náš život jako nějaký film, avšak film není skutečnost. Šťěstí a neštěstí od sebe nelze oddělit, ale obojí je, stejně jako ve hře, pouze

dočasná představa. Na základě vlastní *karmy* – činností a přání – vstupujeme do určitých realit.

Na úrovni duše neexistuje minulost ani budoucnost. Vše je jasné a čisté. Každé slovo tam je písni a každý krok tancem. V takové atmosféře se můžeme stýkat s Nejvyšším Pánem Krišnou. Vše je určeno pouze pro jeho požitek a ti, kteří se s ním spojí, mohou žít podobně jako On. Na druhou stranu ti, kteří si sami chtějí užívat, musí žít v iluzi. Žít v iluzi znamená představovat si, že mám osud svého života ve vlastních rukou. Myslíme si, že můžeme vládnout tomuto světu, a to je náš problém.

Bhagavad-gítá 2.22

*vāsāmsi jīrṇāni yathā vihāya
navāni grhṇāti naro 'parāṇi
tathā śarīrāṇi vihāya jīrṇāny
anyāni samyāti navāni dehī*

Tak jako člověk odkládá staré šaty a bere si nové, tak také duše opouští stará těla a přijímá nová.

Šrīla Višvanátha Čakravartí Thákura: „Ale kvůli mému boji opustí *džíva* tělo, které je známé jako Bhišma. Potom toho budeme Ty i já příčinou.“

„Jaká chyba je v někom, kdo odkládá staré obnošené šaty a přijímá nové? Podobně Bhišma opustí staré tělo a obdrží nové

božské tělo. Jaké chyby se v tomto případě ty a Já dopouštíme?“

Šríla BS Muni Mahárádža: Ve skutečnosti nikdo neumírá a nikdo se nerodí, všechny *džívy* vždy existovaly a budou vždy existovat. „Nikdy se nestalo, že bychom Já, ty a tito králové neexistovali a také v budoucnosti nikdy nepřestaneme existovat.“ (Bg. 2.12)

To, co v tomto světě umírá nebo se rodí je pouze vnější obal živé bytosti. To jediné tady musím pochopit a zrealizovat. Tyto vnější podoby nás poutají k hmotnému světu a když obal zanikne, potom trpíme. Skutečnost je taková, že jsme sami sebe ani žádnou jinou bytost, ještě nikdy neviděli. V našem současném stavu nejsme schopni vidět realitu. Kdo je mým drahým, pouhý pokryv, nebo bytost která tělo obývá? Pokud zrealizuji, kdo je obyvatelem těla, potom nad zánikem jeho těla nebudu naříkat. Tento druh chápání může odstranit veškeré utrpení celého světa. A jak to zrealizovat? Jednoduše zpíváním transcendentálních jmen Pána Hariho.

*harer nama harer nama harer nama eva kevalam
kalau nasty eva nasty eva nasty eva gatih anyatha*

To nejsou žádná světská jména. Pouhým opakováním svatých jmen lze toto učení zrealizovat.

Co má svůj počátek, má také svůj konec, to je zákon této sféry. To je májá, někde začíná a někde končí. V Bhagavad-gítě se však neuvádí, že se duše rodí či zaniká s tímto tělem.

K tomu, abychom překonali tento iluzorní oceán zrození a smrti, je třeba naše tělo použít správným způsobem. Lidské zrození nám dává velkou šanci k tomu, abychom se z tohoto hrůzného oceánu vysvobodili. Tuto šanci je třeba rozhodně využít, neboť v příštím životě se mohou narodit jako pes nebo něco jiného. V takové podobě do chrámu nebudu moci vstoupit.

Bhagavad-gítá 2.23

*nainam chindanti śastrāṇi nainam dahati pāvakaḥ
na cainam kledayanty āpo na śoṣayati mārutaḥ*

Zbraně nemohou duši rozsekat, oheň ji nemůže spálit, voda rozmočit a vítr vysušit.

Šríla Višvanátha Čakravartí Thákura: Je také absolutně nemožné, aby byla duše zraněna zbraněmi, které používáš v bitvě. To je vysvětleno v tomto verši. Zbraně, jako meče ji nemohou rozsekat. Ohňová zbraň ji nemůže spálit. Dešťová zbraň ji nemůže rozmočit a větrová zbraň ji nemůže vysušit.“

Otevři své srdce Pánu Krišnovi

Šríla Bhakti Sádha Muni Mahárádža

Naše srdce neotevíráme darebákům, démonům, smyslovým požitkářům, a ani proto, aby do něj mohla vstoupit mája. Máme-li ovšem víru v Pána Krišnu, měli bychom své srdce otevřít Jemu. Pán Krišna nás stejně jako čistý oddaný či guru, nikdy nezraní.

Vždy bychom se měli snažit svá srdce otevírat Pánovi a Jeho oddaným. V opačném případě nikdy nedosáhneme stavu, v němž budeme kapitulovat. Jednoho dne bychom totiž měli svoji vládu přenechat Pánu Krišnovi. Nyní se však snažíme kontrolovat vše. Snažíme se stanovit hranice: „Zde, potud se odevzdávám.“ Poté se však nejspíš začneme strachovat a vezmeme si vládu nazpět. Myslíme si: „Co teď? Někdo mě může zranit, podvést.“

Ten, kdo nedokáže otevřít své srdce, má špatné zkušenosti - v minulosti byl podveden či zklamán. Stále se snaží držet si kontrolu nad životními situacemi, vždy se snaží mít „poslední slovo“. Vládu nad sebou samým nikdy nevěnuje Pánu Krišnovi. Plné odevzdání však znamená, že Pánovi tuto vládu předáme. „Pomoz mi, nebo mě znič. Dělej si se mnou, co se Ti zlíbí“ – to je příklad oddanosti na nejvyšší úrovni. Takové úrovně bychom se měli snažit dosáhnout. K tomu je ovšem třeba správný přístup. Není možné, abychom se neustále uzavírali a zároveň se modlili o pomoc Pána Krišny. Odevzdání (*pranipát*) znamená odevzdat Mu celý svůj život. Neexistuje nic sladšího.

Když se o nás Pán Krišna stará, jak by mohlo zbýt místo pro nějaké problémy? Když se o to ale snažíme sami, čekají nás jenom samé problémy.

Můžeme si možná myslet, že jsme velice pokleslí. Ale znamená to snad, že bychom měli zanechat duchovního procesu? Akt sebeodevzdání zabere sotva vteřinu, my si však myslíme, že je to nemožné. Proč? Překážka je pouze v naší v hlavě, mezi ušima. Samozřejmě, odevzdat se plně je i otázkou *sukriti* (kreditu zbožných činností), avšak není nic snazšího. Pouze je třeba to udělat. Je možné se ihned odevzdat Pánu Krišnovi a získat Jeho plnou milost. Můžeme to nyní zkusit, Pán Krišna nám ale ukáže, nakolik jsme se opravdu odevzdali. Víte, chceme Mu přenechat ty věci, kterých už se chceme stejně zbavit, to podstatné si však hodláme ponechat ve vlastních rukách.

Na věc bychom se měli dívat takto: 2% pro Pána Krišnu znamená 98% pro nás. 10% pro Pána Krišnu, 90% pro nás. Tímto způsobem můžeme přemýšlet a zhodnotit, co jsme již odevzdali a co nám ještě zbývá. Pokrok v duchovním životě je založen na tomto principu a na žádném jiném.

*„Krišna nikdy nevstoupí do srdce, které
je plné chtivých tužeb a dojmů.“*

Šrīla Bhakti Sádha Muni Mahārādža

Stálý chrámový program

Nedělní festival

17.00: Bhadžan • 18.00: Lekce • 19.00: Sandhja Árati •
19.15: Tulasí Parikrama • 19.30: Prasádam • 20.25 Šájan áрати

Ranní program (denně)

4.30: Mangala Árati • 4.45: Tulasí Parikrama • 5.00:
Bhadžan násl. Džapa • 7.45: Šringara Árati, násl. Bhadžan •
8.35: Čtení ze Šrímad Bhágavatamu • 9.15: Guru Púdža, násl.
Bhoga Árati • 9.30: Prasádam

Večerní program (denně kromě neděle)

19.00: Sandhja Árati • 19.15: Tulasí Parikrama, násl. Bhadžan
• 19.45: Lekce • 20.25 Šájan Árati, násl. Prasádam
Bhadžan: Duchovní písně za doprovodu
tradičních nástrojů • *Árati*: Chrámová ceremonie
• *Prasádam*: Duchovní vegetariánské jídlo

**Haré Kriřna Haré Kriřna Kriřna Kriřna Haré Haré
Haré Ráma Haré Ráma Ráma Ráma Haré Haré**

Ācārja Nitja-líla-praviřta Óm Viřnupád řrí řrímad
Bhakti Vaibhava Purí Gósvámí Mahárádřa

**řRÍ řRÍ RÁDHÁ GÓVINDA GAUDÍJA MATH
SRI KRISHNA CHAITANYA MISSION**

Wienerbergstrasse 29A/Top3 • 1120 Wien
Tel. 01/812 05 74 • www.radha-govinda.net